

Utopía

Dérona a luz,
incesto platónico!
perfumada de valente.

Cruzou camiños góticos.

Coma o coello,
saíu xogar malia que o sol
non saíra.

Impuxo a súa soidade
sobre o altar que domina as nosas almas.

Esquecida por séculos,
coma Deus,
-hoxe, coma El, tamén madrugou-,
encargouse de encantar
pasados misterios de inmensidade:
aprender a vivir co suficiente,
aprender que é o suficiente.